

סדר הלימוד ליום כ"ט ניסן (י"ד לעומר)

סדר לקוטי פוהר"ן הימני:

תורה קד

לא ימוש ספר התורה הזה מפיד (יהושע א):

כי התורה היא רוחניות. ואשר זך ישר פעלו. ושכלו רוחני. יכול לתפס כל התורה כלה. ולא ישכח דבר. כי דבר רוחני אינו תופס מקום. ויכולה התורה להתפשט ולשכן בשכלו. אך מי שהיא מגישם דברי התורה. ועושה ממנה ממשות. אזי יש לה שעור וקצבה. כמה הוא יכול לתפס בשכלו ולא יותר. ואם ירצה להשיג יותר. אזי ידחה מה שכתב נכנס בשכלו. בדרך כל דבר גשמי. אם הוא כבד מלא. אם ימלאנו יותר ידחה מה שהיה בו כבד. ומזה בא השכחה:

וזהו: "לא ימוש ספר התורה". ימוש' מלשון ממשות. כמו שכתוב (שמות י): "וימש חשך". כלומר הזהר שלא תהיה ממשות וגשמיות בדברי התורה. מפיד' כלומר מחמת פיד שיוצא מאתך יהיה לה ממשות וגשמיות. תזהר מזה. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בבא מציעא פה) שהתענה רב יוסף ארבעים יום שיתקיים למודו. אחוו לה לא ימוש מפיד. ושוב התענה וכו' אחוו לה ומפי זרעך וכו'. כלומר שלא ימוש ויגשמו מפיד. ואזי יתקיים תלמודו. כי לא יהיה שכחה. כי דבר רוחני אינו תופס מקום. ודוק:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קנב - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל -

- חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

תּוֹרַת הַיָּד

**רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (שְׁמוֹת ל) רָאשֵׁי־תְבוֹת רַבִּי. וְלַהֲפֹךְ רְשָׁעִים
בַּחֲשֵׁךְ יִדְמוּ (שְׁמוֹאל-א ב) רָאשֵׁי־תְבוֹת רַבִּי:**

תּוֹרַת הַיָּד

**צַהֲרַת תַּעֲשֶׂה לַתְּבָח וְאֵל אִמָּה תְּכַלְנָה מִלְמַעְלָה וּפְתַח
הַתְּבָח בְּצַדָּה תָּשִׂים תַּחְתִּים שְׁנַיִם וְשְׁלִישִׁים תַּעֲשֶׂה
(בְּרֵאשִׁית ו). פִּרְשׁ רַשִׁ"י: צַהֲרַת, יֵשׁ אֲזַמְרִים אֲבָן טוֹב וְיֵשׁ אֲזַמְרִים
חֵלּוֹן.**

הַנָּה ידוע כי "סביב רשעים יתהלכון" (תהלים י"ב). כי הסטרא
אחרת מסבבת הקדשה, כי את זה לעמת זה עשה.
ובפרט מי שכבר נמשך אחר עברות, חם ושלום, ונמשך אחר
הסטרא אחרת, ושם מקומו, חם ושלום, והם מסבבין אותו מכל
צד. וכאשר יעורר רוחו לשוב אל ה', קשה לו מאד להתפלל
ולדבר דבורים לפני ה', כי הן מסבבין אותו מכל צד, לכל אחד
לפי ענינו כנ"ל. ומחמת שאי אפשר לו להוציא דבור לפני אלקים
בדחילו ורחימו וחיות כראוי, לכן כל הדבורים והתפלות שהיא
מדבר לא יוכלו לבקע המחצות והמסכים המבדילים לעלות
למעלה, ונשארים למטה תחת המסכים. עד אשר יזכה וישוב
באמת, וידבר דבורים הראויין להתקבל בדחילו ורחימו מעמקא
דלבא בהתעוררות גדול, אזי מבקע הדבור המאיר את כל
המחצות והמסכים המבדילים, ויעלו עמו כל הדבורים שהיו
מנחים למטה עד הנה.

אך איך יזכה לזה, העקר שהכל תלוי בו הוא אמת, לילך בדרך
אמת לפי מדרגתו, כי 'חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת'

(שֶׁבֶת נה יומא סט), וְהוּא יְסוּד הַכֹּל, כִּי אֲמַת הוּא רֵאשׁ תוּךְ סוּף. וְכִיּוֹן שֶׁהוּא בְּמִדְרַגַּת אֲמַת, אֲזִי כְּבִיכּוֹל נִתְּלַבֵּשׁ בּוֹ אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ, אֲשֶׁר חוֹתְמוֹ אֲמַת, וְאִז נֶאֱמַר עָלָיו: "ה' אֹרִי וַיִּשְׁעֵי" (תהלים כ"ז). וְכִיּוֹן שֶׁה' אֹר לוֹ, יוֹכֵל לְמַצֵּא פְתָחִים הַרְבֵּה לְצֵאת מִהַחֲשֵׁךְ וְהַגָּלוּת שֶׁהוּא סָגוּר שָׁם.

כִּי בְּאֲמַת יֵשׁ שָׁם פְּתָחִים הַרְבֵּה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (יומא לח: מנחות כט:): 'הִבָּא לְטַמֵּא פוֹתְחִין לוֹ, יֵשׁ לוֹ פְתָחִים הַרְבֵּה' (עיין שבת ק"ד תד"ה אית). וְכִיּוֹן שֶׁנִּמְצָא שָׁם פְּתָחִים, הָיָה יְכֻלֵּת לְצֵאת. רַק הַכֶּסֶל בַּחֲשֵׁךְ הוֹלֵךְ (קהלת ב), וְלֹא יִרְאֶה הַפְּתָחִים לְצֵאת, וְהוּא אָסוּר וְקָשׁוּר שָׁם, וְלֹא יִתְּנוּ לוֹ לְצֵאת. עַד אֲשֶׁר יִזְכֶּה לְדַבֵּר דְּבוּרֵי אֲמַת לְפָנֵי ה', אֲזִי הַדְּבוּרִים מְאִירִים, וְה' אֹר לוֹ כַּנֶּ"ל. וְאֲזִי: "פִּתַח דְּבָרֶיךָ יֶאֱיֵר מִבֵּין פְּתָיִים" (תהלים קי"ט). כִּי הַדְּבוּרִים הַמְאִירִים, הֵינּוּ דְּבוּרֵי אֲמַת כַּנֶּ"ל, הֵם מֵרְאִין לוֹ הַפְּתָח. וְהֵינּוּ דְסִיִּם 'מִבֵּין פְּתָיִים', כִּי הַפְּתָיִים הֵנְתוּנִין בַּחֲשֵׁךְ, וְלֹא יִרְאוּ לְצֵאת, יְבִינוּ וְיִרְאוּ הַפְּתָח לְצֵאת מִהַחֲשֵׁךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה מ"ט): "לֵאמֹר לְאֲסוּרִים צֵאוּ לְאֲשֶׁר בַּחֲשֵׁךְ הִגָּלוּ". אַךְ צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה הָאֲמַת, אֲמַת גָּמוּר בְּרוּר וְצָלוּל בְּלִי שׁוּם דָּפִי.

וְהַמְשַׁכֵּיל הַמִּבִּין יֵשׁ לוֹ לְהַתְּפִיל כָּל יָמָיו, שִׁיזְכֶּה פַעַם אֶחָד כָּל יָמֵי חַיָּיו, לְדַבֵּר דְּבוּר אֶחָד שֶׁל אֲמַת לְפָנֵי ה' פְּרָאֵוִי. וַיֵּשׁ בְּזֶה כְּמָה מִדְרַגּוֹת, וּמִי שִׁזְכָּה לְבַחֲיִנּוֹת אֲמַת הָאֲמַתִּי, אֲזִי ה' אֹר לוֹ, וְאֲזִי הוּא מְאִיר בְּעֶצְמוֹ, כִּי נִתְּלַבֵּשׁ בּוֹ אֹר ה'. אַךְ מִי שֶׁעַדִּין לֹא הִגִּיעַ לְמִדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה שֶׁל אֲמַת, וְעַל כֵּן זֶה הוּא בְּמִדְרַגָּה שֶׁל אֲמַת, אַף כִּי אֵינוֹ מְאִיר בְּעֶצְמוֹ, מֵאַחַר שֶׁלֹּא הִגִּיעַ לְאֲמַת הַנְּכוּן, עַל כֵּן זֶה הָאֲמַת הוֹעִיל שְׂיוֹכֵל אַחַר לְהֵאִיר בּוֹ. וְגַם בְּזֶה מִדְרַגּוֹת וְעֲנִינִים, יְבִינָם הַמְשַׁכֵּיל בְּעֶצְמוֹ.

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קלד ❦ צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָת זִי"ל "צִדְקָה צְדָקָה שִׁדְרָה צְדָקָה מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ❦
❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ❦

וְהִנֵּה יְדוּעַ שֵׁישׁ שְׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת עוֹלָם הַמְּלָאכִים וְהַגְּלָגְלִים וְהַגְּשָׁמִי, וְהַשֶּׁמֶשׁ יִתְבָּרַךְ מְחִיָּה וּמְקַיִם כָּלָם בְּרִצּוֹנוֹ. וּמִי שְׂזוּכָה לְאַמֶּת, וְה' אֹר לֹו כְּבִיכּוֹל, הוּא מְקַיִם הָעוֹלָם, וְנוֹתֵן שְׁפַע לְכָל הַשְּׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת. וְהִינוּ דְכָתִיב צֵהר תַּעֲשֶׂה לְתַבָּה, כְּלוֹמַר שֶׁתְּדַבֵּר דְבוּרֵי אֶמֶת הַמְּאִירִים. וְעַל זֶה פִּרַשׁ רַש"י יֵישׁ אֹמְרִים אֶבֶן טוֹב וְכוּ' וְיֵישׁ אֹמְרִים חֲלוּן, זֶהוּ שֶׁאֲמַרְנוּ כִּי יֵישׁ שְׁתֵּי מַדְרָגוֹת, מִי שֶׁהוּא בְּמַדְרַגַת אֶמֶת הָאֶמֶתִי, הוּא מְאִיר בְּעֶצְמוֹ. וְזֶה יֵישׁ אֹמְרִים אֶמֶת, שֶׁהֵם אֶבֶן טוֹב שֶׁמְאִיר מֵעֶצְמוֹ. וְיֵישׁ אֹמְרִים שֶׁהֵם אֶמֶת, אֲדָ לֹא בְּמַדְרַגַת הַנַּ"ל וְהֵם חֲלוּן, כִּי יוּכַל אַחַר לְהֵאִיר בּוֹ כְּמוֹ בְּחֲלוּן. כִּי זֶה הַחֲלוּק שֶׁבֵּין אֶבֶן טוֹב לְחֲלוּן, כִּי הָאֶבֶן טוֹב מְאִיר מֵעֶצְמוֹ, וְהַחֲלוּן אֵין מְאִיר מֵעֶצְמוֹ, רַק שֶׁדָּבָר אַחַר כְּגוֹן הַשֶּׁמֶשׁ וְכוּ' יוּכַל לְהֵאִיר בּוֹ. וְהִינוּ וְאֵל אִמָּה, כִּי הַדְּבוּר נִקְרָא אִמָּה, אִמָּה, רָא שֵׁי-תַבּוֹת אֵישׁ מֵיָם שֶׁהַדְּבוּר כָּלוּל מֵהֵם. וְהֵה' הוּא חֲמִשָּׁת מוֹצְאוֹת הַפֶּה. וְהִינוּ וְאֵל אִמָּה, שֶׁתְּדַבֵּר דְבוּרִים אֲשֶׁר תְּכַלְכֵּל מְלַמְעֵלָה, מְלָשׁוֹן (תְּהִלִּים פ"ד): "כְּלָתָה נִפְשֵׁי", שִׁיְהִיָּה נִכְסָפִין לָהֶם לְמַעְלָה שִׁיְהִיוּ דְבוּרֵי אֶמֶת הַמְּאִירִים. וְאֵזִי וּפְתַח הַתַּבָּה בְּצִדָּה תְּשִׁימ, וְצִדָּה', הִיא מְלָשׁוֹן (בְּרֵאשִׁית כ"ה): "צִיד בְּפִיו", וְהִינוּ הַיֵּצֵר הָרָע וְהַסְּטֵרָא אַחֲרָא. וְזֶה, שֶׁתְּזַכֶּה לַעֲשׂוֹת פְּתַח בְּהַסְּטֵרָא אַחֲרָא וְהַחֲשֵׁךְ הַמְּסַבֵּב בֵּין מְכַל צַד. כְּלוֹמַר שֶׁאֲתָה צָרִיד לְזַהַר לַעֲשׂוֹת פְּתַח מְכַוֵּן מִמָּשׁ בְּצִדָּה, כְּלוֹמַר כְּנֶגֶד הַסְּטֵרָא אַחֲרָא שֶׁנִּקְרָאת צִדָּה. כִּי כְּמוֹ הַתְּנַבְּרוֹת הַצִּדָּה וְהַסְּטֵרָא אַחֲרָא, כֵּן לְפִי זֶה מְכַוֵּן מִמָּשׁ אֲתָה צָרִיד לַעֲשׂוֹת פְּתַח הַתַּבָּה, הִינוּ דְבוּרֵי אֶמֶת כַּנַּ"ל, וְהֵבֵן הֵיטָב:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"פני:

לא ימוש - קי

א התורה היא רוחניות. ודבר רוחני אינו תופס מקום, ועל כן מי שזך וישר פעלו ושכלו רוחני יכול לתפס כל התורה כלה ולא ישבח דבר, אך מי שהוא מגיש דברי התורה ועושה מהם ממשות על-ידי-זה בא שכתת התורה חס ושלום:

ראש בני ישראל - קיא

א ראש בני ישראל ראשי-תבות רבי. ולהפך רשעים בחשך ידמו ראשי-תבות רבי:

סדר היי מוהר"ן הי"פני:

תריד (1) זה מצאתי בספר חיי מוהר"ן כתיבת יד שכתב שם מורנו הרב רבי נתן בזה הלשון: מי יפאר גדל פאר הדבור הקדוש בשיצא מפיו בקדשה ובטהרה בצחות ובזכות בתכלית הבהירות, שאפלו בגשמיות היתה מנח על דבוריו הקדושים כל מיני חן שבעולם, אשר אפלו אנשים פשוטים נבחרו מאד מדבוריו, והיו נכספים תמיד לשמע דבוריו מפיו. וכל מי שהיה מדבר עמו היתה נמשך ונכרך אחריו בהשתוקקות גדול. ואפלו הרשעים שבקהלת קדש אומן כלם היו כרוכים אחריו ונתעוררו קצת עד שהיו להם כמה וכמה הרהורי תשובה, מה שלא עלה על לבם מעולם. כאשר ספרו בפיהם בפרוש, שכבר התיאשו עצמן, והיו כמשבעים ועומדים שבודאי לא יהיה להם שום הרהור תשובה, והיו רחוקים לגמרי משום צד הרהור תשובה במפרסם לכל מי שהיה מכיר אותם. ועל-ידי דבוריו הקדושים

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קנו ׀ צמור מוזהרני"ת זצ"ל ׀ צדק צנני מקוזה שידף צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל ׀
׀ זק נתן ולא יעבור ׀ יצא לאור ע"י הוצאת ״נצחתי ואנצח״ שע"י ישיבת תיקון המידות ׀

הגיע אליהם גם כן הרהור תשובה, אף על פי שמעולם לא דבר
עמם מעניני תשובה ומעניני קדשה, כלל כלל לא, רק אדרבא
תמיד היה מדבר עמם שיחת חלין וספורים בעלמא, אף על פי
כן נמשכו אחרי הקדשה מדבורים שלו לבד, עד שהיו סמוכים
מאד לשוב אליו יתברך. ואם לא היתה נטרפה השעה שהתגבר
הקטרוג מאד ונסתלק באמצע, בודאי היו שבים אליו יתברך וכו'
וכו'.

וכל מה שאנו מספרים מן הכל נחשב לגנות אצלו בערך עצם
הפלגת מעלתו. כי אלו כל הימים דיו וכו' אי אפשר לספר אפס
קצתו מעצם מעלתו וקדשתו, הן גדלת חכמתו ותורתו המפרסם,
והן עצם קדשתו וכו' סמא דמלתא משתוקא (רפואה לפה לשתוק).
עד כי יבוא שילה אז ידעו ויראו עצם גדלת רבנו הקדוש והנורא
זכרונו לברכה, כי אז יספרו מן הרבה בעת שיבוא משיח
צדקנו שיצא מחלציו, באשר ספר ברבים שפעל אצל השם
יתברך שהגואל צדק יהיה מיוצאי חלציו. יהי רצון שיבוא
במהרה בימינו אמן:

תרטו (ז) בזה הספר נכתבו כל המעשיות ששמענו מפיו הקדוש,
גם כמה שיחות וספורים ששמענו מפיו הקדוש, כי שיחתו היא
כלה תורה, גם כמה מעשיות שנעשו ועברו בינו ובין מקרביו.
ומכלם יבין המשכיל עצם גדלתו ותקף קדשתו המפלג מאד,
מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, והמשכיל בעת ידם
וישתק. וכל חד כפום מה דמשער בלבה יבין מעט מעט פחות
מטפה מן הים הגדול. ואפלו מה ששמענו וראינו לא הצגנו כאן
רק מעט קצת ברמז. ומפני עצם המחלקת שרבו עליו מאד אנו
מכרחים לשום לפנינו מחסום לבלי לספר בשבחו. וגדל עצם

קִדְשָׁתוֹ וְרוֹמְמוֹתוֹ הוּא מְרוֹמָם וְנִשְׁגָּב מְאֹד מִיִּדְעָתֵנוּ. אֲךָ גַם זֶה הַמַּעַט דְּמַעַט שְׂזָכִינוּ לִידַע וּלְהִבִין קִצָּת, אִי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר כָּלוּ מִפְּנֵי הַמַּחֲלָקֶת הַגְּדוֹלָה אַף־עַל־פִּי שְׁהִיָּה טוֹבָה לְהַעֲזוֹלָם. רַק רְשָׁמְתִי זֹאת בְּשָׂבִיל דּוֹרוֹת הַבָּאִים וּבְשָׂבִיל הַיָּמִים הַבָּאִים לְקַרְאֵתֵנוּ לְשָׁלוֹם, לְמַעַן לֹא תִשָּׁכַח מִפִּינוּ וּמִפִּי זִרְעֵנוּ, לְמַעַן יִדְעוּ דּוֹרוֹת הַבָּאִים גְּדֹל חֲבָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר זָכוּ בְּדוֹרוֹת הָאַחֲרוֹנִים לְאוֹר צַח וְזָךְ כְּזֶה אוֹר הַגָּנוּז וְהַצָּפוּן, אֲשֶׁר־י עֵין רָאֵתָה אוֹתוֹ, אֲשֶׁר־י אֲזוֹן שִׁשְׁמָעָה מִפִּי דְבוּרֵי הַקְּדוּשִׁים, וְהַמַּעֲמִיק עֵינָיו בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים יִבִּין מַעַט מֵעֶצֶם קִדְשָׁתוֹ:
 תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם:

סדר לְקוּפֵי עֲצוֹת הַיּוֹפְיִ:

זכ כְּשִׁפּוּגִים בְּכַבּוּדוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל־יְדֵי־זֶה נוֹפֵל מִמַּחֲזִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי שָׁם עָקַר הַמַּחַ וְהַחֲכָמָה; וְנוֹפֵל לְמַחֲזִין פְּגוּמִים שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה מַחֲלָקֶת (שם; וְעֵיין א"י).

זג מִחֲמַת קִנְאָה בַּחֲבֵרוֹ וּבִן־גִּילּוֹ שְׁעוֹלָה לְגִדְלָה, יוֹכֵל לְפַל מְאֻמּוֹנָתוֹ, וְיִפֹּל לְכַפִּירוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, עַל־כֵּן צָרִיכִין לְזַהֵר מִזֶּה מְאֹד מְאֹד (שם סי' פ).

לז בְּזִמְן הַזֶּה אֵין מִהֲרָאוּי שִׁירְצָה אֶחָד הַתְּנַשְׂאוֹת, אֶלָּא יִבְרַח מִן הַכָּבוֹד וְהַתְּנַשְׂאוֹת בְּאַמֶּת (שם).

לח אִם הָיָה לְאָדָם יָשׁוּב הַדַּעַת, הָיָה רוֹאֵה שְׁכָל עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, הַכֹּל שְׁטוּת וְהֶבֶל. וּבְפָרֵט הַתְּאֻוָּה שֶׁל כָּבוֹד וּמְנַהִיגוֹת, לְהִיּוֹת מְפָרָסִם וּלְנַסֵּעַ עַל הַמְּדִינָה, הַכֹּל הֶבֶל וְרַעוּת־רוּחַ, וְהוּא שְׁטוּת גְּדוֹל בְּאַמֶּת, כִּי בְּאַמֶּת אֵין זֶה שׁוֹם תַּעֲנוּג וְנַחַת־רוּחַ אֶפְלוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי הוּא מְלֵא יְסוּרִים וּבְזִיוּנוֹת, ר"ל. (שֶׁהֲרִין מ"ז)

ליצנות

א. המלעיג על דברי חכמים, נדון בצואה רותחת. ועל ידי זה עולה
 עשנים סרוחים אל המח ומעקמין ומערבבין ומבלבלין דעתו,
 ואינו יכול להוציא מלמודו הנהגות ישרות, ולבו מטנף כמו
 בית הכסא, ועל ידי זה עצתו חלוקה לעולם ואינו יכול לתת עצת
 לנפשו בשום דבר, ועל ידי זה גוזרין לגרש את ישראל ממקומם,
 ונלקח סוד העבור מאתנו, ועל ידי זה נמשך מחלוקות (לקו"מ סי'
 סא).

ב. יש עכשו ספרים הרבה, וגם עתידין להיות עוד ספרים הרבה.
 ואסור להלעיג על שום אחד מהם, כי כלם נצרכים להעולם (עי'
 ת"ת).

ג. הליצנות הוא "שחוק הכסיל", ונתבטל על ידי תקון הברית. (ח"ב
 פ"ג)

סדר ספורי מעשיות הימני:

פעם אחת היה חכם אחד, והקיסר מהמדינה היה אפיקורם גדול,
 ועשה את כל המדינה לאפיקורסים והלך החכם וקרא את כל בני
 משפחתו ענה ואמר להם: הלא אתם רואים שהקיסר הוא
 אפיקורם גדול, ועשה את כל המדינה אפיקורסים, וקצת
 ממשפחתנו עשה גם כן לאפיקורסים בכך נפרש אל המדבר, כדי
 שנשאר בהאמונה בהשם יתברך והסכימו עמו ואמר החכם שם
 (הינו שהזכיר איזה שם מן השמות), והביא אותם אל המדבר, ולא
 הוטיב בעיניו אותו המדבר, ואמר שם ונשא אותם אל מדבר
 אחר, ולא הוטיב בעיניו גם כן ואמר עוד שם, והביא אותם אל
 מדבר אחר, והוטיב בעיניו אותו המדבר היתה סמוכה אל השני

אֶלֶף הָרִים, וְהִלֵּךְ (אוֹתוֹ הַחֶכֶם הַנִּ"ל) וְעָשָׂה עֲגוּל סְבִיבוֹתָם, שְׁלֵא יוֹכֵל שׁוֹם אֶחָד לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם וַיֵּשׁ אֵילָן, שָׁאֵם הָיָה אוֹתוֹ הָאֵילָן נְשָׁקָה, לֹא הָיָה נִשְׁאָר מִמֶּנּוּ (הֵינּוּ מִן הַשָּׂדִים) כְּלוּם עַל כֵּן עוֹמְדִים יוֹם וְלַיְלָה מֵאֲתָנוּ, שְׁחוֹפְרִים וְאֵינָם מְנִיחִים מִים לְהָאֵילָן וְשָׂאֵל אוֹתוֹ: לָמָּה עוֹמְדִים יוֹם וְלַיְלָה? כִּיּוֹן שְׁחוֹפְרִים פֶּעַם אַחַת לְמִנְעַ הַמַּיִם, דִּי הַשֵּׁיב לוֹ: שְׁיֵשׁ בֵּינֵינוּ מְדַבְּרִים, וְאֵלּוֹ הַמְדַבְּרִים הוֹלְכִים וְעוֹשִׂים מַחְלָקֶת בֵּין מֶלֶךְ זֶה לְמֶלֶךְ אַחֵר, וְעַל־יַד־זֶה נַעֲשֶׂה מְלַחְמָה, וְעַל־יַד־זֶה נַעֲשֶׂה רְעִידַת הָאָרֶץ, וְנוֹפֵל הָאֲדָמָה שְׁסִבִּיבוֹת הַחֲפִירָה, וְיוֹכֵל לָבוֹא מִים לְהָאֵילָן עַל כֵּן עוֹמְדִים תָּמִיד לְחֶפֶר כַּנִּ"ל, וְכִשְׁנַעֲשֶׂה מֶלֶךְ בֵּינֵינוּ, עוֹשִׂים לְפָנָיו כָּל הַלִּיצָנוֹת וְשִׂמְחִים זֶה מֵתְלוֹצֵץ אֵיךְ הַזִּיק תִּינּוֹק, וְהַיּוֹלֵדֶת מֵתְאַבְּלֶת עָלָיו, וְזֶה מֵרְאֵה לִיצָנוֹת אַחֲרוֹת, וְכֵן כִּפְתָה מִיָּנִי לִיצָנוֹת, וְכִשְׁהַמֶּלֶךְ בָּא בְּתוֹךְ הַשְּׂמֻחָה, הוּא הוֹלֵךְ וּמְטִיל עִם הַשָּׂרִי מְלוּכָה שָׁלוֹ, וּמְנַסֶּה עֲצָמוֹ לְעֶקֶר הָאֵילָן, כִּי אִם לֹא הָיָה הָאֵילָן כָּלֵל, הָיָה טוֹב לָנוּ מְאֹד וּמְחִזֵּק לָבוֹ מְאֹד כִּדִּי לְעֶקֶר הָאֵילָן כָּלוֹ, וְכִשְׁבָּא אֶל הָאֵילָן, אֲזִי הָאֵילָן צוֹעֵק מְאֹד, וְאֲזִי נוֹפֵל עָלָיו פֶּחַד וְחוֹזֵר לְאַחֲרָיו.

סֵדֶר שְׁלֵחַן עֲרֻבָה הַיּוֹמִי:

(ה) אִם נִתְעַפֵּשׂ פֶּת הָעִירוֹב וְנִפְסַל מִלְאֲכוֹל הָרִי הוּא כִּמוֹ שְׂכֵלָה לְגַמְרֵי וְצָרִיךְ לְעֶרֶב מַחְדָּשׁ: הִגָּה וּלְכֵן נִהְגוּ לַעֲשׂוֹת הָעִירוֹב חֵלֶת מִצֵּה שְׂאִינָה מִמֵּהֶרֶת לְהִתְעַפֵּשׂ [כָּל בּוֹ ב"י סִימָן שֵׁנֶד] וְעוֹד דִּיכוֹלִים לְשִׁמְרָה בִּימֵי הַפֶּסַח וִיכוֹלִים לְשִׁמּוֹר הָעִירוֹב כָּל הַשָּׁנָה [דַּעַת עֲצָמוֹ] וְזֶה טוֹב יוֹתֵר מִלְעֶרֶב כָּל שַׁבָּת וְשַׁבָּת שְׁלֵא יִשְׁכְּחוּ מִלְעֶרֶב מִיָּהוּ אִם רוֹצִים לְעֶרֶב כָּל עֶרֶב שַׁבָּת וְלֹאֲכוֹל הָעִירוֹב כָּל שַׁבָּת הַרְשׁוֹת בִּידָם וְע' לְקַמֵּן סִימָן שֵׁצ"ד:

סִימָן שֵׁסֶט (א) הַנּוֹתֵן מַעוֹת לְנַחֲתוֹם וְאָמַר לוֹ אִם יָבוֹאוּ בְּנֵי חֶצֶר לְקַנּוֹ מִמֶּךָ כִּכֵּר לְעִירוֹב זָכָה לִי בְּעִירוֹב שִׁיֵּהָא

לי חלק עמהם בשביל מעה זו אינו עירוב אפילו עירב החנוני [לכל האחרים] וזכה גם לזה עמהם אבל אם אמר לו ערב לי קנה עירוב ואפילו אם אמר זכה לי אם נתן לו כלי בתורת קנין שיקנה לו בו קנה עירוב וכן אם זיכה לו הנחתום ע"י אחר או שקנה במעה שנתן לו לחם מן השוק קנה עירוב ואם נתן מעה לבעל הבי' ואמר לו זכה לי בעירוב קנה עירוב:

סימן שע (א) הדר בבית שער אכסדרה ומרפסת שבהצר אינו אוסר על בני החצר שאינם חשובים דירה אבל הדר בבית התבן בבית העצים בבית הבקר ובבית האוצרות אוסר: (ב) בעל הבית שיש לו הרבה בתים בחצר והשאלן או השכירן לאחרים ויש לו בכל אחד מהם דברים שאינם ניטלים בשבת מחמת כבדן או מחמת איסור שהם דברים שאסור לטלטלם אפילו לצורך מקומו אין הדברים בהם אוסרים עליו לפי שנעשו כולם כאורחים אצלו לפיכך גם הם מותרים להוציא מבתיהם לחצר אע"פ שלא נתנו עירוב ואם אין הבתים שלו לא קנויות ולא שכורות אף על פי שיש לו בהם דברים שאסור לטלטלם אוסרים זה על זה: הגה ויש אומרים דכל זה כשאין דיורים בחצר אלא הם אבל כשיש דיורים אחרים ומוליכים עירובן אצלם צריכין כל אחד לערב (הר"ר יהונתן פרק כיצד משתתפין) אחד ששכר בית מן העכו"ם והשכיר אחד מן הבירה לחבירו אם מתחלה לא שכרה אדעתא דהכי הוה ליה כאלו כל הבירה שלו והשכיר אחד מן הבתים לחבירו אבל אם שכרה מתחלה אדעתא דהכי הוה ליה שני בתים ולא מהני אע"פ שיש לאחד מהם תפיסת יד בבית חבירו (מהרי"ק שורש מ"א): (ג) חמש חבורות ששבתו בטרקלין וחלקוהו במחיצות אם עוברים כולם זה על זה שאין פתח פתוח לחצר אלא החיצון וכולם עוברים דרך עליו אין צריכים ליתן

בעירוב אלא שנים הפנימיים וכל האחרים חשובים כבית שער להם ואם היה לכל אחד פתח פתוח לחצר: הגה או שאין עוברים זה על זה רק כל אחד יש לו פתח פתוח לבית שער שלפניהם והבית שער פתוח לחצר (ב"י) אם המחיצות מגיעות לתקרה בתוך ג' טפחים דהוי כל אחד חדר בפני עצמו אפילו הן של יריעות אם בני החצר נותנים העירוב באחד משאר בתי החצר צריך כל אחת ואחת מחבורות שבטרקלין ליתן עירוב אבל אם נתנו העירוב בזה הטרקלין אין צריכין ליתן עירוב כלל שכולם דרים בבית זה ובית שמניחים בו העירוב אין צריך ליתן עירוב וכן אם אין דיורין אחרים בחצר אינם צריכים עירוב חלקוהו במחיצות שאין נוגעות לתקרה (אפילו) אם בני החצר נותנין עירובן באחד משאר בתי החצר די בעירוב אחד לכל החמש חבורות: הגה אם מקצתן עשו מחיצות ומקצתן לא עשו אותן שעשו הם מחולקים ואותן שלא עשו הם כמשותפין (המגיד פרק ד'). ואם היו דיורין בעליות ממש אפילו נתנו בני החצר העירוב בטרקלין צריכה כל חבורה וחבורה לתת עירוב אבל מי שיש לו מלמד או סופר בביתו וכן תלמידים הלומדים בפני הרב ודרים בביתו כל אחד בחדרו אפילו יש לכל א' פתח פתוח לחצר ואוכל וישן בחדרו אינם אוסרים:

סדר לקוטי תפלות היומי:

תפלה קט תתקננו: {מיוסד ע"פ תורה ל"א} "כל מצותיך אמונה, שקר רדפוני עזרני", אל אמונה, רחם עלי למען שמך, וזכני לאמונה שלמה באמת עזרני והושיעני שאתחזק באמונה שלמה באמת, עזרני והושיעני שאתחזק באמונה שלמה בכל עת, ואבנים את עצמי בתוך האמונה הקדושה בכל פעם יותר ויותר, עד שאזכה לעלות בכל פעם לאמונה גבוהה יותר

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רנב — צַמֵּר מִזֶּה רִנְיָת זִי"ל "צַדִּיק צִמְחֵי מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדֵי צִדְדֵי מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" —
— "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעָרֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת —

וְיֹתֵר, עַד שְׁאֲזֻכָּה לָבוֹא אֶל הַשֶּׁכֶל עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה, שְׁאֲזֻכָּה עַל יְדֵי זֶה לְהִתְחַזְּקוֹת הָאֱמוּנָה בְּאֵמֶת, וּלְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג בְּשִׁכְלִי אֶת הַדְּבָרִים שֶׁלֹּא הָיִיתִי מְבִינָם בְּתַחֲלָה וְהָיִיתִי צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק בָּהֶם בְּאֱמוּנָה לְבַד וְעַתָּה אֲזֻכָּה לְהַבִּינָם וּלְהַשִּׁיגָם בְּדַעְתִּי וּשְׁכְלִי, רַק בְּדְבָרִים גְּבוּהִים וְנִעְלָמִים יֹתֵר שֶׁלֹּא אֲבִינָם עַדִּין אֶתְחַזֵּק בָּהֶם בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה וְכֵן אֶתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה גְּדוּלָּה בְּתוֹסֶפֶת קִדְשָׁה בְּכָל פַּעַם עַד שְׁאֲזֻכָּה בְּכָל פַּעַם לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג בְּשִׁכְלִי וְדַעְתִּי גַם אִלּוּ הַדְּבָרִים הַגְּבוּהִים וְנִעְלָמִים יֹתֵר, וְכֵן בְּכָל עֵת וְעַת אֶתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה גְּדוּלָּה יֹתֵר וְיֹתֵר, עַד שְׁאֲזֻכָּה לְהַמְשִׁיךְ הַשֶּׁכֶל וְהַדַּעַת עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה, לָבוֹא אֶל הַשֶּׁכֶל שֶׁל הַדְּבָר שֶׁבְּתַחֲלָה הָיָה נִעְלָם מִמְּנִי וְהָיִיתִי צָרִיךְ לְהֶאֱמִין בּוֹ בְּאֱמוּנָה לְבַד, עַד שְׁאֲזֻכָּה לָבוֹא לְרֹאשׁ אֱמוּנָה, וּלְדַעַת שָׁלֵם בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָּה, לְדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתָךְ בְּאֵמֶת וְאֲזֻכָּה לְדַעַת וּלְהַבִּין כָּל מַה שֶׁאֶפְשָׁר בְּשִׁכְלִי אֲנוּשִׁי לְהַבִּין בְּאֵמֶת וּמַה שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין בְּהַדַּעַת, אֲזֻכָּה לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה הָעֲלִיּוֹנָה כְּרִצוֹנְךָ וְכְרִצוֹן צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים אֲשֶׁר זָכוּ לְאֱמוּנָה וּלְדַעַת בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה שֶׁאֵין מַעֲלָה אַחֲרָיו וְאֲזֻכָּה לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה וְחֻזְקָה כָּל כֶּף עַד שְׁתֵּת פֶּשֶׁט הָאֱמוּנָה בְּכָל הָאֲבָרִים:

תִּתְרַמַּח: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ דְּעֵלְמָא כְּלָא, ה' עֵינֶיךָ הִלּוּא לְאֱמוּנָה, תֵּן לִי אֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עַל כָּל הָעוֹלָם בְּעֵינֵי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא יְסוּד הַכֹּל וּבִפְרָט מַה שְׁעוֹבֵר עַל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשַׁת שְׁמֵהּ כָּלֵם מֵאֱמִינִים בְּנֵי מֵאֱמִינִים, אַךְ אַף עַל פִּי כֵן יֵשׁ אֲלֵפִים וּרְבָבוֹת מִדְּרָגוֹת בְּעֵינֵי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה וְכָל הַצָּרוֹת וְכָל הַגְּלִיּוֹת שְׁעוֹבֵרִים עַל יִשְׂרָאֵל הַכֹּל עַל יְדֵי פָּנֵם הָאֱמוּנָה שֶׁהוּא יְסוּד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה כְּאֲשֶׁר גְּלִיתָ

אֲזַנְנוּ עַל-יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים (וּבִפְרָט מֵה שְׁעוֹזֵר עִתָּה עַל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵצֵא הַקְּצָף מֵאַתָּךְ וְנִגְזְרוּ בְּמֵה גִזְרוֹת רָעוֹת עַל יִשְׂרָאֵל וְנִגְזְרָה הַגְּזִירָה רָעָה, לְקַח בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבְנֵי חֵיל לְמַלְחָמָה) אֹזִי לָנוּ עַל שְׁבִירָנוּ, נִחְלָה מִכּוֹתֵינוּ, אֹזִי מִה הָיָה לָנוּ, אֹזִי מִה הָיָה לָנוּ, אֹזִי, מִי יַעֲמֵד בְּעֵדְנוּ בְּעֵת צָרָה מְרָה כְּזֹאת אֹזִי מִה נַעֲשֶׂה לָנוּ אֹזִי אֹזִי לְהִיכֵן נְבִרָה, לְהִיכֵן נָנוּם לְעִזְרָה, וּבִפְרָט שְׁנִשְׁמַע שְׂרוּצִים לְהוֹצִיא עוֹד חַם וְשָׁלוֹם גִּזְרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת מְאֹד רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְכֹלָם כְּנֶגֶד דֵּת יִשְׂרָאֵל אֹזִי אֹזִי וְאַבּוֹי אֹזִי וְמֵר אֹזִי וְמֵר, וְכֹל אֱלוֹ הַצָּרוֹת כְּלָם בָּאִים עַל יְדֵי פְגָם אֲמוּנָה) וְעַתָּה מִה נַעֲשֶׂה לְתַקֵּן זֹאת וּבִפְרָט אָנֹכִי אֲשֶׁר הִרְבִּיתִי לְפִשְׁעֵי נִגְדָה, וּבִדְאִי הַכֹּל בָּא עַל יְדֵי פְגָם אֲמוּנָה שֶׁהִיא יְסוּד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה וּבְאַמֶּת כָּל אֶחָד תָּלוּי בַחֲבֵרוֹ שֶׁמִּחֲמַת רַבּוּי הָעוֹנוֹת אֵין הָאֲמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת וּמִחֲמַת חֶסְרוֹן הָאֲמוּנָה שְׁאִינוּ בְּשִׁלְמוֹת בָּאוּ הָעוֹנוֹת רַחֲמָנָא לְצַלֵּן מֵעַתָּה, אֲבָל אֵיךְ מְתַקְּנִים זֹאת, וּמֵהִיכֵן מֵתְחִילִים לְתַקֵּן:

תִּתְרַמֵּט: רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים, הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה, אֶתָּה חוֹנְנֵתָנוּ לְמִדַּע תּוֹרָתְךָ, וְתַתֵּן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת בְּכֹתֵב וּבְעַל פֶּה עַל יְדֵי מֵשֶׁה נְבִיאָךְ נְאֻמָּן בֵּיתְךָ, וּבְרַחֲמֶיךָ וְחִמְלָתְךָ שְׁלַחַת לָנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר צְדִיקִים וְחַסִּידִים אֱמֶתִיִּם קְדוֹשִׁים וְנוֹרָאִים חֲכָמִים וְנְבוֹנִים בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר זָכוּ לְהַשִּׁיג תְּבוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעַמְקָהּ, וּגְלוּ לָנוּ חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים וְנִשְׁגָּבִים מְאֹד מְאֹד אֲשֶׁר אֵין לָשׁוֹן בְּעוֹלָם שְׁיוּכָל לְסַפֵּר תַּקְּףָה רוּם נִשְׁגָּבוֹת מֵעֲלָתָם וּגְבָהָם וּקְדוּשָׁתָם וְכַחֵם וְכֹלָם מְסַפְּרִים תְּהִלּוֹת ה' וְעִזּוֹזוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, וּמִמְשִׁיכִים וּמִגְלִים הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה עֵין בְּעֵין לְכָל בָּאֵי עוֹלָם וְאַחֲרֵי כָּל אֵלֶּה עֲדִין לֹא שִׁבְנוּ מִטְּעוּתֵנוּ וּבְכָל הַצָּרוֹת אֲשֶׁר עוֹבְרִים עָלֵינוּ בִּפְרָט עִתָּה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הִרְבִּים, לֹא דֵי שֶׁלֹּא זָכִינוּ לְהַתְּעוֹרֵר לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר רַק בְּשִׁבִיל זֶה

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רל זאמר מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"
זאמר "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁלַחַת עָלֵינוּ כָּל הַצָּרוֹת הָאֵלֶּה, אִף גַּם בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים
נִתְרַחֲקֵנוּ מִמֶּךָ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד אֲשֶׁר נִמְצְאִים כַּמָּה אֲנָשִׁים מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִתְעַקְּמוּ דַעְתָּם וּלְבָבָם וְנָפְלוּ מֵאֱמוּנָתָם עַל יְדֵי
מְרִירוֹת הַצָּרוֹת הָאֵלֶּה אֲזִי מַה נֹּאמֵר וּמַה נִּדְבֵר, רַק אַתָּה לְבַד
יֹדֵעַ כָּל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֵינוּ עִתָּהּ בַּדּוֹרוֹת הָאֵלֶּה בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא,
וּמִי יוֹדֵעַ מַה יִּהְיֶה עוֹד חַם וְשָׁלוֹם אֲזִי מִי יָקוּם יַעֲקֹב כִּי קָטַן הוּא
רַחֵם עָלֵינוּ מְלֵא רַחֲמִים, כִּי בְּצָרָה גְּדוֹלָה אֲנִיחָנוּ בְּכָלֵל וּבְפָרֵט רַחֵם
עָלֵינוּ אֵל אֱמוּנָה רַחֵם רַחֵם, הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה, "ה' שִׁמְעֵ תִפְלָתִי
הַאֲזִינָה אֵל תַּחֲנוּנֵי בְּאֱמוּנָתְךָ עֲנֵנִי בְּצַדִּיקְתְּךָ ה' בְּהַשְׁמִים חֲסִדְךָ
אֱמוּנָתְךָ עַד שְׁחָקִים" עֲזֹרְנוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְזַכְּנוּ לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה
בְּאַמֶּת בְּכָל עֵת, עַד אֲשֶׁר יָבֹא עָלַי אֵימָה וְיִרְאָה וּפְחַד גְּדוֹל מֵאַתָּה
ה' אֱלֹהֵינוּ, אֲשֶׁר מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ וְאַתָּה עוֹמֵד עָלֵינוּ בְּכָל
עֵת וְרוֹאֶה בְּמַעֲשֵׂינוּ, וְיֹדֵעַ מַחֲשַׁבוֹתֵינוּ, וּבוֹחֵן לְבָבֵנו אֲדוֹן יְחִיד,
מְלֵא רַחֲמִים חוֹמֵל דְּלִים חֲזִיקֵנוּ וְאַמְצָנוּ לִידַע וּלְהֶאֱמִין בְּכָל זֶה
בְּאַמֶּת בְּכָל עֵת וְרַגַע, בְּאִפְּן שְׁנִזְכָּה לְהַנְצִיל עַל יְדֵי זֶה מִכָּל מִינֵי
חַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וּמִכָּל מִינֵי מַחֲשַׁבוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים,
וּמִכָּל מִינֵי בְּלוּלִים, וּבְפָרֵט מִכָּל מִינֵי עַקְמִימִיּוֹת שְׂבִלָּב, מִכָּל מִינֵי
מַחֲשַׁבוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים שֶׁהֵם כְּנֶגֶד אֱמוּנָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה: